

CVETJE

z vertov svetega Frančiška.

VI. tečaj.

V Gorici, 1885.

2. zvezek.

Sveti križ in drugo orodje terpljenja našega
Gospoda in zveličarja.

O križanju in križu Jezusa Kristusa.

Zgodovina nam poroča, da je bil križ pri raznih narodih starega veka orodje najsramotniše in najgrozovitniše smertne kazni; križali so sužnje, roparje, morivce in puntarje. Podoba križa je bila posameznim narodom različna; v navadi so bile sešebno sledeče tri oblike. Perva je bila enaka rimskemu številu X; imenuje se tudi sv. Andreja križ, ker je ta svetnik, kaker se poroča, na takem križu marterniške smerti vmerl. Druga oblika je bila enaka latinski čerki T; tretja pa je bila ta: †, ki je še dandanes navadna oblika križa. Na takem križu je terpel naš odrešenik.

Visokost križa ni bila vedno enaka; navadno so bili križi prav nizki, ker je v zgodovini večkrat govorjenje o tem, da so psi in ropne živali trupla križanih požerle. Vender so bili križi včasih (posebno za hudodelnike imenitnega stanu) mnogo višji. Po mnenju cerkvenih očetov je bil tudi križ Kristusov višji, kaker križa obejauh ž njim križanih zločincev.

K smerti na križu obsojeni je moral križ sam nesti na morišče; pred njim je stopal vojak ali rabelj z belo tablo v roki; na nji je bilo zapisano ime, domovina in zločinstvo obsojenca. Prišavši na morišče so vojaki najprej križ zasadili v zemljo; potem so dali obsojencu piti z dišavami namešanega vina, da bi ga omotilo, ga slekli in za roke in noge na križ pribili.

Kazen je bila res čez vse strašna, ne le zavoljo bolečin, ki jih je delala, marveč še zato, ker so križani mnogokrat po več dni pri življenju ostali; pustili so jih namreč toliko časa viseti, da so jih zverj raztergale ali pa so vsled onemoglosti vmerli. Le judje so dobili od rimskih oblastnikov izjemno dovoljenje, da so smeli križane že tisti dan, ko so bili vsmerteni, in sicer pred sončnim zahodom, sneti s križa; po postavi jim je bilo namreč zapovedano, da morajo trupla križanih še tisti dan zakopati. (Mojz. V. 21, 22-23.) Ker so bili pa navadno o tem času še pri življenju so jim kosti polomili, ali jim pa sè sulico eno stran prebodli, da so pred izdihnili; zadnje se je, kaker je znano zgodilo pri odrešeniku.

Iz kakega lesa je bil križ Kristusov, je čisto neznano, ker nam izročila o tem nič ne pripovedujejo.

Kaj ne, dragi kristjan! čudno in nezapopadljivo se ti zdi, da je Jezus naš odrešenik ravno najsramotošni in najgrozovitniši smert na križu za nas terpel in ne kako drugo n. pr. pri Judih tako navadno kamenjanje. Vzroki temu so pač različni, deloma skrivnostni, in v najtesnejši zvezi z odrešenjem. Poglejmo prvi in najnaturniši vzrok: obsodbo. Kaj je Poncija Pilata pripravilo k temu, da je Jezusu odločil to strašno kazen? Nič drugega ne, kaker nespravljlivo sovraštvo višjih duhovnih in pismoukov. Zato sv. očetje obračajo na sovražnike Kristusove tiste besede, ki jih sv. duh v stari zavezi brezbožnim, ki pravičnega preganjajo, na jezik polaga, rekoč: „Prekanimo pravičnega, ker nam je nekoristen in nasprotuje našim delam; grehe zoper postavo nam očita, in nas pripravlja v slabo ime zavoljo grehov našega življenja. Hvali se, da ima spoznanje božje in se imenuje sinu božjega. Naše misli razodeva. Že njegov pogled nam je težak, ker je njegovo življenje čisto različno od drugih, in njegova pota so drugačna. Nas ima za lahkomišljene in se oddaljuje od naših potov, kaker od nečistih stvari; višje ceni konec pravičnega, in se hvali, da mu je Bog oče. Poglejmo tedaj ali so njegove besede resnične in poskusimo, kaj bo čezenj prišlo, in vidimo, kaj se bo

nazadnje ž njim zgodilo. Ako je res sin božji mu bo Bog pomagal in ga rešil iz rok njegovih sovražnikov. Sè sramoto in terpinčenjem ga hočemo poskušati, da vidimo njegovo podložnost in skusimo njegovo poterpežljivost. K najsramotojši smerti ga bomo obsodili: potem ga bodo sodili po njegovih besedah“. (Bukv. modr. 2, 12-20.)

Smert Jezusova na križu pa ima še mnogo višji, imenitniši pomen; je namreč v skrivnostni zvezi s ciljem včlovečenja našega Gospoda in izveličarja; za to si jo je Kristus, kaker je bilo že v starem zakonu prerokovano, prostovoljno izvolil. Po drevesu je prišla smert čez vse ljudi, zato je moralo tudi od drevesa priti življenje; in kaker je Eva roko stegnila po prepovedanem drevesu in greh prinesla na svet, ravno tako je hotel Kristus na drevesu križa svoje roke stegniti, da bi izbrisal nasledke greha. Prav primerno tedaj sv. cerkev na tiho nedeljo v predglasju poje: „Res spodobno in dolžnost je, prav in koristno je, da se ti vedno in povsod zahvaljujemo, sveti gospod, vsemogočni oče, večni Bog, ki si izveličanje človeškega rodu na križ pribil, da od ondot, od koder je prišla smert, tudi življenje pride, in da se ta, ki je zmagal na lesu (t. j. hudič), tudi vžuga na lesu po Kristusu Gospodu našem“.

Kristus je hotel pa tudi zato najsramotojšo in najgrozovitnišo smertno kazen terpeti, da bi očitno pokazal svojo neskončno ljubezen do človeštva; bil je, tako rekoč, sam v prekletstvo, da bi nas rešil prekletstva stare postave, po besedah apostelnovih, ki pravi; „Kristus nas je odrešil prekletsva postave, ker je bil v prekletstvo za nas; pisano je namreč: preklet bodi vsak, ki visi na lesu“. (Gal. 3, 13.; gl. V. Mojz. 21, 23.)

Naposled je hotel odrešenik smert na križu terpeti, da bi, tako rekoč viseč mej zemljo in nebom, zemljo z nebom, človeka z Bogom spravil. V tem oziru najdemo že v starem zakonu prav lepo predpodobo križanega Jezusa: tisto bronasto kačo namreč, ki jo je Mojzes na božje povelje postavil v puščavi, takrat ko je bilo izraelsko ljudstvo za kaznen, ker se je puntalo zoper Boga in Mojzesa, terpinčeno od strupenih kač, da bi vsak, ki je bil vgrizen od strupene kače, pogledal na bronasto in tako ostal pri življenju. (IV. Mojz. 21.). To predpodobo svojega povišanja na križu je odrešenik sam omenil, (ko se je pogovarjal z Nikodemom) rekoč: „Kaker je Mojzes kačo v puščavi povišal, tako mora biti sin človekov povišan, da se vsi, ki vanj verujejo, ne po-

gube, temuč večno izveličajo.“ (Jan. 3, 14-15.) Malo pred svojim trpljenjem je Jezus, oziraje se na to, da bo kmalu odrešil s križem vse človeštvo večnega pogubljenja, rekel Judom: „Zdaj bo prišla sodba čez svet, zdaj bo vladar tega sveta (t. j. hudič) ven pahnjen. Jaz pa, keder bom od zemlje povišan, bom vse na se vlekel.“ (Jan. 12, 31-32.)

Zmagovito moč, s katero je hotel odrešenik s križa pekel premagati in vse na se vleči, prav lepo opisuje sv. papež Leon Veliki, ko pravi: „O čudovita moč križa, o neizrekljiva slava trpljenja, na katero se opira sodnji stol Gospodov, sodba sveta in oblast križanega! Ti, o Gospod, si vse na se vlekel, in ko si cel dan svoje roke imel stegnjene po nevednem in nevboglživem ljudstvu, takrat se je ves svet učil tvoje veličastvo spoznavati. Ti, o Gospod, si vse na se vlekel, ko so (pri tvoji smerti) vse stvari tako rekoč z eno besedo hudodelstvo judovskega ljudstva preklinjale, ko so luči na nebu otemnele, ko se je dan v noč spremenil, ko se je zemlja vsled nenavadnega gibanja pretresla, in vse stvarjenje zločincem službo odpovedalo. Ti, o Gospod, si vse na se vlekel, ko se je zagrinjalo v tempeljno pretergaló in in najsvečejše nevrednim duhovnim vmaknilo, tako da je senca bila resnica, da se je prerokovanje spolnilo, da se je postava spremenila v evangelje. Ti, o Gospod, si vse na se vlekel, tako da to, kar je bilo v judovskem templju pod temnimi predpodobami skrito, zdaj v popolnem in očitnem zakramentu vsi narodi časte. Zdaj je namreč osnovana veličastniša versta levitov, večja čast stariših in svetejše posvečevanje mašnikov, ker je tvoj križ vir vsih blagoslovov, vzrok vsih milosti, iz keterega izvira vernim moč v slabosti, čast v sramoti, življenje v smerti. Vse mesene daritve, ki so zdaj nehale, nadomestuje daritev tvojega telesa in tvoje kervi, ker si ti pravo jagnje božje, ki odjemlje grehe sveta; tako ti tedaj izpolnjuješ v sebi vse skrivnosti, da bi bila, kaker je ena daritev za vse daritve, tudi ena oblast čez vse narode“.

O moči in češčenju sv. križa in o znamenju križa.

Kaker smo že omenili, je bil križ pri judih in pri raznih drugih ljudstvih orodje naj sramotniše smertne kazni, znamenje največega zaničevanja; odkar je pa sin božji na njem odrešil človeški rod, je križ za vse verne predmet najvišjega češčenja. Da, mej vsemi podobami, ki jih imajo kerščanski narodi, ni no-

bene, ki bi se v domačem in cerkvenem, v zasebnem in javnem življenju toliko rabila in častila, kaker častitljivo znamenje našega odrešenja.

Že v tistih časih, ko so judje in ajdje spoznavavce sv. vere nevsmljeno preganjali, bil je križ vsim zvestim kristjanom najlepša tolažba, največa slava, da, bil jim je tako rekoč zapopadek vsih vednosti in vsega hrepenenja. „Beseda s križa,“ piše sv. Pavel, „je sicer nespamet tem, ki se pogube; tistim pa, ki se izveščajo, to je nam, je moč božja“; in zopet: „Mi oznanjujemo Kristusa križanega, ki je judom pohujšanje, ajdom pa nespamet.“ (I. Kor. 1, 18. 23.) Ta veliki apostelj je tako gorel od ljubezni do križa in do križanega, da je vernim pisal: „Sklenil sem, da nič mej vami ne vem, kaker Kristusa, in tega križanega“. (I. Kor. 2, 27.) — „Bog obváruij, da bi se hvalil, kaker le v križu našega Gospoda Jezusa Kristusa, po katerem mi je svet križan in jaz svetu“. (Gal. 6, 14.).

Ko se je pa sv. vera pod vidnim varstvom svojega božjega vstanovnika vedno bolj širila in malikovavstvo spodrivala, dospel je tudi križ, častitljivo znamenje kristjanstva, do dolžne mu slave; bil je končno najsvetejša stvar vsemu kerščanstvu. Ta slovesna zmaga sv. križa se je na čudovit način pokazala po tistem skrivnostnem križu, ki ga je cesar Konstantin videl na nebu z nadpisom: „V tem znamenju zmagaj“; na to je prvi pripel križ na zastave svoje vojske in srečno premagal vse sovražnike. Od tistega časa je bila zmaga sv. križa čez ves svet odločena; križ ni bil več znamenje zaničevanja, ne orodje sramotne smerti, temuč veljal je vsemu kerščanskemu svetu, ki je bil po njem rešen greha in večnega pogubljenja, ko znamenje največje časti in lepote. Kralji in cesarji so ž njim dičili svoje krone in žezla. Križi iz zlata in srebra olepšani z najdražjimi žlahtnimi kamni bili so odslej najveličastniši spominiki, ki so jih kristjani vseh stanov pri raznih priložnostih nosili.

Zmagovito moč križa prav lepo opisuje sv. Efrem, ko pravi: „Križ je zmoto malikovavstva zaterl, cel svet razsvetlil, temo razpodil in luč zopet prižgal. Križ je narode od vshoda in zahoda, od severja in juga zbral k eni cerkvi ter jih združil k eni veri, k enemu kerstu in k eni ljubezni. O ketera usta, kateri jezik je v stanu dostojno častiti ta nepremagljivi zid pravovernih, to zmagonosno orožje velikega kralja Kristusa! Križ je vstajenje mertvih, upanje kristjanov, naslonba hromih, tolažba vbogih, berz-

da bogatih, ponižanje napuhnjenih; križ je premagavna zastava zoper hude duhove, strahovavec mladine, obilnost potrebnih, zaupanje obupljivih, kermilo brodnikov, ozidje bojevavcev; križ je oče sirot, svetovavec pravičnih, mir zatiranih, čuvaj mladeničev, glava mož, krona starcev.“

Ko daritveni oltar, na katerem je Jezus Kristus v spravo sam sebe Bogu daroval in tako svojo neskončno ljubezen do človeškega rodu prav jasno pokazal, je križ najkoristniši predmet v premišljevanje za vsakega kristjana, je tako rekoč najobsežniša knjiga, iz katere se zajemajo naj bolj zveličevalni nauki. Po zgledu sv. Pavla, ki se je hvalil le v križu in ni hotel nič vedeti, kaker le Jezusa križanega, so vsi svetniki, kar nam jih cerkvena zgodovina našteva, na križu iskali tolažbe in poduka; in najiminitniši cerkveni učeniki vseh časov so našli na križu tisto modrost, ki nam jo razodevajo njihovi spisi, in ki bo ostala na vse veke kristjanom v najlepše podučenje in največe občudovanje. Kje drugje je zajemal sv. Bernard tisto čisto ljubezen in tisto iskreno pobožnost, ki plamti iz njegovih spisov, kaker iz premišljevanja križanega Jezusa? Kje drugje je dosegel sv. Avguštin tako bogat zaklad božje učenosti, kaker v premišljevanju Kristusovih ran, s katerim je, kaker sam pripoznava, vedno svojo dušo hranil? Premišljevale skrivnosti križa je bil sv. Frančišek Asiški v svoji goreči ljubezni deležen Kristusovih ran in tako naj bolj podoben svojemu izveličarju. Skrivnostnemu križu je sv. Tomaž Akvinski dolžan hvalo za tisto čudovito učenost in razumnost v verskih resnicah, zavoljo katere se imenuje angeljski učenik. Keder je zadel na kako težko umljivo resnico, je padel na kolena pred križanega in vselej dobil zeleno razjasnilo. O globokem razsvitljenju svetega Bonaventure piše sveti Frančišek Salezij tako-le: „Skoraj bi rekel, da ta veliki učenik, keder je pisal občutke svoje duše, ni imel družega peresa, kaker sulico, s katero je bila stran njegovega nebeškega mojstra prebodena, ne družega črnila, kaker njegovo predrago kri. S kako ginjenostjo je pisal: „O kako dobro je za nas pri križanem biti; naredimo si v njem tri celice: eno v njegovih nogah, eno v njegovih rokah, eno v njegovi sveti strani! Tu hočem počivati, tu čuti, tu brati, tu se veseliti. To božjo knjigo hočem vedno pred očmi imeti, da v nji iščem vednosti izveličanja, po dnevi od sončnega vshoda do zahoda, po noči, kolikerkrat se zbudim“.

(Dalje prih.)

Razlaganje novega vodila svetovnega tretjega reda svetega Frančiška.

Božja previdnost je prav posebno izvolila svetega očeta papeža Leona XIII., da goje in širijo tretji red našega očeta sv. Frančiška. Živo, navdušeno in kaj odločno, ne le enkrat, ampak o mnogih javnih priložnostih so ta goreči častivec svetega serafina Asiškega že od začetka svojega papeštva povdarjali, kako važen da je tretji red za sedanje čase. Opominjali so tudi škofe svete cerkve, naj pridno zanj skerbijo in naj vabijo katoličane v šolo tega velicega svetnika. Ravno zato so želeli sveti oče, da bi bil ta ustav za kerščansko ljudstvo sploh še primerniši. V ta namen so po svoji naj višji oblasti izdali vstanovo, v kateri vodilo tretjega reda polajšujejo in sedanjim okoliščinam prirejajo. S tem so tako rekoč prenovili ta red, da bi tolikanj več dobrega sadu obrodil mej katoliškimi kristijani.

Potrebno je bilo že večkrat, da so morali rimski papeži kaj prenamenjati, dokladati, polajševati že v prvotnem vodilu, kaker ga je bil sv. Frančišek za svetovne tretjerednike sestavil, papež Nikolaj IV. pa poterdil, dasiravno je vodilo samo svojo veljavo ohranilo skozi vsa stoletja do današnjih dni. V sedanjih časnih razmerah pa so spoznali slavno vladajoči papež Leon XIII., da bi bilo dobro, staro vodilo tretjega reda na novo pregledati, tista poglavja prenamenjati, ki niso več primerna našim šegam in navedam, in tako vrvnati redovna pravila, da se bodo prilegala današnjim okoliščinam. Ob enem pa so sveti Oče tudi odpustke in pravice tretjega reda nekoliko omejili in v posebnem kazalu določno naznanili.

To se je zgodilo se vstanovo ali konstitucijo, izdano 30. velikega travna 1883. Od takrat se morajo ravnati tretjeredniki le po vodilu, kaker je v tej papeževi vstanovi spisano, in se vdeležujejo tudi samo tistih odpustkov in pravic. S tem pa ni bistvo tretjega reda nič spremenjeno, duh njegov ostane še zmirom tisti. Tretji red namreč svoje ude še zmirom napeljuje k zatajevanju samega sebe in k zaničevanju posvetnih reči, v njihovih srcih še zmirom goji bratovsko ljubezen, preprostost, ponižnost in spokornost; še zmirom terja od njih veselje do molitve, vest-

nost, natančnost in zvestobo v izpolnjevanju vsakdanjih dolžnosti. In ravno to je zahteval tudi sveti oče Frančišek od tretjerednikov, naj bi lepo po evangelijskih naukah živeli in s tem zametovali načela in namere posvetnjakov.

Omenjena vstanova papeža Leona XIII. s prenarejenim vodilom vred je poslovenjena v IV. letniku „Cvetja“ str. 225 in dalje; letos pa bomo skušali vodilo nekoliko razložiti, da ga bodo tudi preprosti ljudje bolje umeli, lažje se po njem ravnali in več dobička iz njega zajemali.

Poglavje I.

O sprejemi, poskušnji, obljubi.

§. 1. Sprejeti se smejo le taki, ki so dopolnili štirinajsto leto, ki so lepega obnašanja, miroljubni in zlasti trdni v sveti katoliški veri, v podložnosti do rimske Cerkve in apostoljskega sedeža.

§. 2. Omožene naj se ne sprejemajo brez vedenja in privoljenja moža, razen kè bi kazalo drugače ravnati po nasvetu njihovega izpovednika.

§. 3. Sprejeti v tovarštvo naj nosijo, kaker je navada, mali škapulir in pas; ako ne bodo nosili, naj izgube Redu podeljene dobrote in pravice.

§. 4. Kedor vstopi v tretji Red, naj bo eno leto v poskušnji; potem naj se z obljubo zaveže, da bo deržal zapovedi Božje, da bo pokoren besedam svete Cerkve ter da bo zadostil, ako se kaj pregreši v tem, kar je obljubil.

* *

Pervo poglavje govori 1. o sprejemanju, 2. o oblačilu, 3. o poskušnji in 4. o obljubi.

1. Kar se tiče sprejemanja, moramo se tukaj ozirati na dve reči:

a. na lastnosti tistega, kateri želi sprejet biti, in b. na spremanje samo.

a. Kedor želi v tretji red sprejet biti, mora vsled svetega vodila pred vsem dobro vterjen biti v izpoznavanju svete katoliške vere in popolnoma vdan rimski cerkvi in apostoljskemu sedežu. Namen tretjega reda je ta, da bi se v sredi mej svetom odgojili pravi učenci Jezusa Kristusa, sveto izvoljeno ljudstvo božje.

ketero naj bi služilo celemu kerščanstvu v izgled vseh kerščanskih čednosti. Kaker prvi kristijani, tako goreči bi morali biti tretjeredniki v ljubezni do Boga, in kaker so se kristijani mej seboj ljubili ob času svetih aposteljnov, tako naj bi oklepala vseh tretjerednikov serca in misli nerazvezljiva vez kerščanske ljubezni do bližnjega.

Toda kaj je podlaga vsega kerščanskega življenja in sploh vsake prave čednosti? Sveta katoliška vera. „Brez vere“, pravi apostelj, „ni mogoče Bogu dopasti“. Zato je prvi pogoj za vsacega, ki želi biti tretjerednik, to, da čisto in odkritoserčno izpoznava sveto katoliško vero. Kjer ni vere, tam tudi prave čednosti ni. Čednosti rasejo, se razcvetajo in sad rodijo edino le na podlagi prave in žive vere. Ali nas ne uči vsakdanja skušnja in zgodovina vseh časov, da kjer vera peša, tam ginejo tudi čednosti? In kakšni ljudje so naj bolj mlačni v veri? Ali ne tisti, katerih serca so s hudobijo napolnjena? „Krive vere morajo biti“, pravi sveti apostelj, in sicer zato, ker je svet v hudobijo zakopan, ker so posvetnjaki polni strasti, ošabnosti in prevzetnosti. Taki so v duhu in v sercu že od Boga odpadli; oni so vklenjeni v zanjke svojega napuha in mesenega poželenja in govorijo: Ne bom služil Bogu; jaz ne poznam nobenega gospoda nad seboj. Oni so sami sebi bogovi in se vpirajo zoper vsako postavno oblast; oni so poglavitni vzrok, da se preganja sveta cerkev, da se zatirajo njene blagodejne naprave, da se ruši in razdira vse družbinsko življenje v človeštvu.

Tretji red pa hoče svoje ude' časno in večno osrečiti. Zato terja od njih pred vsem, da imajo terdno podlago vsake sreče, to je da odkritoserčno izpoznavajo resnice svete katoliške vere in da so otroško vdani sveti rimski cerkvi in sedežu apostoljskega. Kedor v resnici želi pravi tretjerednik biti, mora čislati in spoštovati sveto cerkev, kaker svojo mater, po izgledu svetega Frančiška, kateri je bil s posebno ljubeznijo do nje napolnjen. Vedeti mora, da so rimski papež, škofje in mašniki naši duhovni očetje in učeniki svete vere, zato jim mora biti prav po otroško vdan in podložen. S ponižnim srcem mora sprejemati njihove nauke, v verskih rečeh se mora popolnoma vjemati ž njimi. Nikoli ne sme potegniti s posvetnjaki, kateri se sveti cerkvi zoperstavljajo in duhovnike zaničujejo. Svojo vero mora pa tudi po unanje kazati. Ne sme ga biti sram, svojo ponižno vdanost do svete cerkve, do rimskega papeža, do škofov in mašnikov tudi

očitno pred svetom izpoznavati, in ako bi ga zavolj tega brezbožni ali lahkomišljeni tudi zasramovali in preganjali, ako bi si s tem tudi kako časno škodo nakopal. „Kedor mene izpozna pred ljudmi, tega bom tudi jaz izpoznal pred svojim Očetom, ki je v nebesih“, je rekel Gospod.

Naj lepše pa izpoznavajo človek sveto katoliško vero s tem, da po veri živijo, to je, da na tanko izpolnjuje božje in cerkvene zapovedi. Kedor se vsem svojim djanjem in nehanjem kaže, da je dober katoličan, kedor se terdno derži vseh svojih dolžnosti, kedor se vsmiljenega skazuje svojemu bližnjemu, kedor je poterpežljiv v nadlogah, ki ga zadevajo, kedor svoje življenje sploh ravna po svetem evangeliju Gospoda našega Jezusa Kritusa, on je dober katoličan in zvest otrok svete katoliške cerkve; od nje ga se sme pričakovati, da bo dober trejerednik. Luč njegovega pobožnega življenja bo svetila pred ljudmi, ljudje se bodo ravnali po njegovem dobrem izgledu in bodo hvalili Očeta, ki je v nebesih.

Kedorkoli si torej, ki čutiš v svojem notranjem skriven nagon, da bi vstopil v tretji red svetega Frančiška, skerbi pred vsem za to, da si pridobiš tako resnično, živo, djansko, čeznatorno vero. Poslušaj pridno božjo besedo, prebiraj marljivo dobre bukve, ogiblji se skerbno slabih tovarišij, bodi pa rad v družbi pobožnih katoličanov; pred vsim pa moli prav pobožno in prosi prav goreče Boga za milost svete vere; saj je sveta vera vendar le božji dar, keterega Bog daje tistim, ki ga prosijo.

Jedro naše svete vere in sploh vseh nauk in ukazov, ki nam jih je dajal naš Gospod in Zveličar Jezus Kristus, je mir in ljubezen. Že pri rojstvu njegovem so peli angelji: „Čast na višavah Bogu, in na zemlji mir ljudem dobre volje“. In on sam je rekel: „Na tem bodo vsi spoznali, da ste moji učenci, ako se ljubite mej seboj“. Vsaki, kateri hoče biti dober kristijan, mora skerbeti za mir in ljubezen se vsemi. Komer za to ni mari, ta je kristijan le po imenu, duha Kristusovega pa nima v sebi. Kako bo pa dober tretjerednik, kedor noče biti dober kristijan? Saj je vendar prvi in poglobitni namen tretjega reda ta, da bi se v sredi mej svetom odgojili pravi učenci in nasledniki Kristusovi. Da je naš očak sveti Frančišek svoj tretji red vstanovil, k temu ga je nagnila edino serafinska ljubezen, s katero je bilo napolnjeno njegovo serce, in po kateri je dobil tudi svoje ime: „Serafinski“. Z ljubeznijo je hotel ves svet objeti in k Bo-

gu pripeljati, in ravno ljubezen je tisto drevo, katero je obrodilo toliko dobrega sadu v tretjem redu, od začetka njegovega obstanka do današnjega dne. Tudi v prihodnje bo tretji red dobro deloval le, ako bo ljubezen njegova duša. Koliko dobrega pa se more pričakovati od tretjerednika, kateri bi gojil sovraštvo v svojem sercu, kateri bi delal prepir in razpertijo, kateri ne bi znal nič poterpeti se slabostmi svojega bližnjega, keterega bi v nevoljo pripravila že vsaka neprijetna besedica itd? V sercu takega človeka gotovo ni prave ljubezni. Tacemu je po vsi pravici zapert vhod v tretji red, ker mu manjka poglobitve kerščanske čednosti.

Ravno zato, da ne bi dajal tretji red nikomer nobenega povoda k nemiru ali prepiru, je še posebej prepovedano, da se zakonske žene ne smejo sprejemati brez dovoljenja svojih mož. Tega dovoliti se ne bo branil noben kerščanski mož, ki pozna vodilo tretjega reda. Vsak se bo bal Boga razžaliti, ako bi odvrčal svojo ženo od tretjega reda, kateri ponuja človeku naj izdatniše pripomočke, da se serčnejši bojuje se svojimi sovražniki in da lažje izveliča svojo nevmerjočo dušo. Ako je žena zares dobra tretjerednica, bo zakonske in druge svoje dolžnosti vestniše in zvestejše izpolnjevala, in ne le, da hiša zavoljo nje ne bo škode terpela, marveč Bog se bo z veseljem oziral na svojo zvesto služabnico, in bo zavoljo nje obilen blagoslov razlival nad celo družino. Ker tretji red ne nasprotuje zakonskemu stanu, tudi ne brani možiti se devicam ali vdovam, ketere so že v tretjem redu. Vender naj take neveste še pred poroko odkritoserčno naznanijo svojim ženinom, da so tretjerednice, in naj prosijo dovoljenja, da bi smele še dalje v redu ostati. Tako bodo natančno izpolnile redovno vodilo, in se bodo ognile marsiketeri nepotrebnosti. Ako pa mož, bodisi iz kakeršnih koli vzrokov, ne dovoli, da bi žena vstopila v tretji red, ali že tretjerednica v tem redu ostala, naj se taka oberne do svojega izpovednika, kateri ima pravico, od te dolžnosti odvezati, in naj se popolnoma podverže njegovi modri razsodbi.

Sveta cerkev svoje redove posebno ljubi in zlasti na nje obrača vso svojo skerb. Redovni stanovi so njeni priljubljeni gojenci, in imenuje jih kinč svete cerkve. Da bo pa tudi tretji red pravi kinč svete cerkve, zato ni zadosti, da njegovi posamezni udje le zase pobožno živijo, ampak, kaker pri drugih duhovnih redovih, tako je potrebna tudi pri tretjem redu nekaka

unanja lepota in dostojnost, tako da vsak, kedor tretjerednika le pogleda, v svojem notranjem čuti neko nevidno moč, ketera ga sili spoštovati in čislati njega in tretji red, ki ga napeljuje k takemu obnašanju. Da se ta unanja čast in veljava tretjega reda doseže in ohrani, zato se smejo po navodu svetega vodila sprejemati le taki, kateri so lepega obnašanja tudi pred ljudmi, kateri so na dobrem glasu tudi pred svetom. Kako bo svet spoštoval in cenil ustav, čiger posameznih udov ne more spoštovati in ceniti? Kako bo tretji red izdatno vplival na ljudi, ako nimajo njegovi udje pred ljudmi potrebne veljave?

Vsled tega se tedaj ne smejo sprejemati:

1) Tisti, kateri so nepokorni svojim dušnim pastirjem, ter jim kljubujejo. Oni nočejo imeti Boga za svojega očeta, ne cerkve za svojo mater, ker zaničujejo namestnike božje in služabnike svete cerkve; tudi za tretji red, za red spokornikov, jim ne bo veliko mari.

2) Tisti, kateri so na slabem glasu zavoljo svojega pohujšljivega življenja ali grešnega znanja. Njim je tretji red tern v peti, ker vse to ostro prepoveduje.

3) Tisti, od katerih je očitno znano, da so zapravili svojo nedolžnost. Ako so se pa taki očitno poboljšali, in ako je jasno, da obžalujejo svoje grešno življenje, in da hočejo z resnično pokoro popraviti, kar so se z razuzdanostjo pregrešili, potem se smejo sprejeti, ker jim tretji red spokornikov daje naj lepšo prilžnost, pravo pokoro delati za svoje preteklo življenje.

4) Tisti stariši in gospodarji, kateri pripuščajo, da se v njihovih hišah pleše, ali da se berejo pohujšljive knjige in brezverski časopisi itd. To je za ljubo nedolžnost bolj nevarno, kaker morilna kuga. Ravno zato se ne smejo sprejemati tudi otroci taci starišev in podložni taci gospodarjev, in sicer tako dolgo ne, dokler niso rešeni te bližnje nevarnosti greha.

5) Tisti, kateri so sè svojim lahkomišljenim zapravljanjem v dolgove zabredli, ki jih ne morejo poplačati; ali kateri ptuje blago pod svojo streho hranijo in ga nočejo poverniti; ali kateri očitno v jezi in sovraštvu živijo, ali slabosti svojega bližnjega radi raznašajo. Taki grehu služijo in gotovo niso dobri kristijani; še manj se more od njih pričakovati, da bodo dobri tretjeredniki.

6) Tisti, ketere je že obsodila posvetna gosposka, ali ketere je za krive ali brezčastne izklicala. Kateri so bili pa kazno-

vani, toda po nedolžnem, tem se vstop v tretji red ne sme briniti, ako je le očitno spričano, da so bili po krivici kaznovani.

7) Tisti, kateri nimajo gotovega premoženja, ne gotovih dohodkov. Oni bi bili tretjemu redu le v nadlego, ne pa v čast. Taki se ponujajo večidel zato, da bi jih tretji red z denarjem podpiral in bi oni tako zložnejši živeli. Tu pa nikaker ne mislimo tistih priprostih vbožcev, kateri si z delom svojih rok in s potom svojega obraza svoj vsakdanji kruhek služijo. Takim marljivim poslom in pridnim delavcem je njihovo zdravje, njihova pridnost in marljivost naj rodovitniše premoženje.

8) Tisti, kateri so po svojem stanu, po svojih opravilih ali po svojem rokodelstvu nekako brez časti pri ljudeh; kateri nimajo stanovitnega doma, ampak si zdaj tu zdaj tam svojega kruha iščejo, in sploh vsi tisti, kateri se ne morejo spodobno in pošteno preživiti. Ljudje bi potem zaničevali ne le tacih udov, ampak ves tretji red.

9) Tisti, kateri še niso izpolnili štirinajstega leta svoje starosti, po besedah svetega vodila, in sploh premlade osebe, zlasti ženskega spola. Pri njih je namreč nedolžnost in čednost v vedni nevarnosti, in po pravici se je bati, da se ne bi dale sovražnikom zapeljati in bi celemu redu sramoto delale. Verh tega skušnja uči, da so take večidel vetername in lahkomisljene, da rade odstopijo od svoje perve gorečnosti, da potem mlačne postanejo, da celo pohujšanje dajejo, v veliko škodo tretjemu redu, Take bi morale imeti posebna znamenja vkoreninjene kreposti in terdnega značaja, ako želijo vstopiti v tretji red.

10) Slednjič tisti, kateri celo nobenih ali skoraj nobenih dolžnosti tretjega reda ne morejo izpolnjevati. Čemu bi bil takim tretji red?—

Sveta vera nas uči, da ne more človek brez milosti božje nič zaslužljivega storiti za večno izveličanje. Ako pa že posameznih dobrih del ne more opravljati, kako se bo odločil za to, da bi posvetil celo svoje življenje skerbi za svoje izveličanje; da bi se vpisal v tretji red, in v njem spokorno živel ves čas svojega življenja? To hrepenenje po spokornem življenji gotovo ne pride od mesa in kervi, ampak od Očeta, ki je v nebesih. Bog sam more dati potrebnih pomoči k temu. Dar poklica v tretji red je žarek milosti božje, kateri razsvetljuje temo v naših pozemeljskih sercih, da potem le to iščemo, kar je v nebesih, ne pa tega, kar je na zemlji. Tisti, kateri želijo s pridom se okle-

nití tretjega reda, naj goreče molijo za dar svetega poklica v spokorni red, da z veseljem svetu odmerjejo in v Jezusu Kristusu križanem novo življenje začnejo. Ta sveti redovni stan v sredi mej svetom je namreč tisti neprecenljivi dragi kamen evangelijski, ki je zakopan v njivi svete cerkve. Kedorkoli ga z božjo pomočjo najde, naj da vse, kar ima, in naj si ga kupi, in naj bogati ž njim svojo nevmerjočo dušo.

Vi pa, ljubi tretjeredniki! ki se že vdeležujete tega prelepega daru svetega poklica, bodite Bogu hvaležni zanj. Vedno se spominjajte, da to ni vaše delo, ampak da vas je Gospod odbral izmed sto in sto družih, in iz same ljubezni vas sprejel v svojo posebno službo. Hvalite neprenehoma Boga vsegamogočnega, prečisto devico Marijo in svetega očeta Frančiška za to veliko srečo, da ste udje serafinskega reda, in govorite s kraljevim pevcem: „Vsmiljenje Gospodovo bom slavil na vekomaj.“ In s prečisto devico Marijo: „Moja duša poveljuje Gospoda in moj duh se raduje v Bogu mojem Izveličarju; ker mi je veliko storil on, ki je mogočen in sveto njegovo ime“.

Čeravno pa je za vstop v tretji red svetega Frančiška potreben poseben poklic in posebna milost božja, vender ni prepovedano, kazati ljudem velike duhovne dobrote in prednosti, ketere deli tretji red, in jih s tim napeljevati, da se vpišejo v ta red. Prava kerščanska ljubezen namreč se razodeva naj bolj v tem, da olajšuje svojemu bližnjemu pot proti nebesam, da mu pomaga k večnemu izveličanju in h kerščanski popolnosti, da tako množi njegovo zasluženje pri Bogu. Posebno dobro delo je tedaj za vsacega tretjerednika, tudi druge katoličane za tretji red pridobivati, da se tako razširja božje češčenje na zemlji, da se množijo darovi svetega Duha, da se povikša število zvestih naslednikov našega ljubega Izveličarja, da dobi sveta cerkev tolažbo v sedanjih stiskah in nadlogah, da se veliko duš vdeleži veselja prave pobožnosti in prostosti otrok božjih. Saj imajo tudi brezštevilna nekerščanska društva svoje razširjevalce, in tudi brezbožneži si iščejo priveržencev po svetu. Sami vsi sprideni in spačeni si prizadevajo, koliker naj bolj morejo, da tudi druge seboj v pogubljenje vlečejo. Zakaj pa nam ne bi bilo dovoljeno, kaj dobrega podpirati in pospeševati?

Ta pobožna in sveta gorečnost pa nikaker ne sme biti prenapeta. Ne napačna gorečnost, ampak resni prevdarek in mirno posvetovanje naj odpira ljudem vrata v ta sveti red. Ne sila, ne

posvetni nameni, ampak edino le hrepenenje po povikšanji božje časti in po zveličanji duš naj nagiblje ljudi, da se oglasijo za sprejem v tretji red svetega Franciška Serafinskega.

(Dalje prihodnjič).

Cerkev in cvetje.

II.

Kakšne in ketere cvetlice so v cerkvi najprimerniše lepo-tilo? Tu je prvo vprašanje, ali narejene ali pa natorne. Odgovor nam daje cerkvena določba v škofovskem obredniku s temi besedami: „*sacrae reliquiae et imagines, cum sex tantum candelabra super altari erunt, disponi poterunt inter ipsa candelabra, si modo ipsa altaris dispositio et longitudo id patiatur; sed et vascula cum flosculis, frondibusque odoriferis seu serico contexta studiose ordinata adhiberi poterunt*“. To se pravi: „svete relikvije in podobe se lahko postavijo, ako razmere in dolgost oltarja pripušča, mej svečnike, ko jih je le šest na oltarju; pa tudi posodice s cveticami in dišečim perjem ali iz svile tkanimi se skerbno vrejene lahko tja postavijo“.

Dovoljene so torej oboje, natorne namreč, pa tudi narejene cvetlice, vender najprej natorne potem še le narejene. Samo ob sebi se pač razume, da so dovoljene tudi narejene cvetlice iz zlata, srebra ali drugih dragih kovin, ali z dragimi kameni in biseri nasajene, kaker se vidijo semtertja na monštrancah, ciborijih, kelihih, relikvijarijih itd.; saj tudi papež blagoslavlja zla-to rožo. Kar se pa tiče narejenih cvetlic, ki se v tako imenovanih pušeljcih na oltarje devljejo, niso dovoljene druge, kaker le iz svile tkane.

Morebiti boš vgovarjal, dragi bravec, da so res sicer le take naravnost dovoljene, vender drugačne nikjer naravnost prepovedane, torej tudi pripuščene; saj se delajo dandanašnji iz raznih nepredragih tvarin tako lepe in živim tako podobne, da jih je le veselje gledati, celo duh dotičnih natornih cvetlic se jim more dati. Takih torej, s pravo vmetalnostjo delanih cvetlic cerkev ne more zametati, če prav niso „iz svile tkane“.

Kaj naj odgovorimo na to ?

Električna luč je tudi lepa in svitla, vendar v cerkvi ni dovoljena, ravno tako gaz in petrolej ne. Bodi si, da so vmetalne cvetlice narejene tako dobro, da jih iz neke dalje ni moči ločiti od živih, ali ravno to je prevara, ki je za cerkev malo primerna. Sicer pa je po cerkvah tako vmetalno delanih cvetlic malo najti ali nič. Navadni „pušeljci“ so slaba roba iz pleha, papirja, stekla, katuna ali druge malovredne tvarine. In še to je pogostoma več ali menj polomljeno, zmečkano, zakajeno, zaprašeno in s pajčinami prevlečeno. Pervotna barva se dostikrat kar ne pozna več; stare cunje so, morebiti še iz prejšnjega stoletja. In s temi cunjami, s to zoperno vmazano šaro se cerkve in oltarji lepšajo! Ke bi bili sami na sebi še tako lepi, taka nesnaga na njih nam jih ognjusi in pristudi.

Da mora vbogi mašnik dostikrat v obnošeni mašni opravi, iz vmazanih, razterganih mašnih bukev mašo brati, to je pač žalostno, ali pomagati ni vselej mogoče; brez mašne obleke in mašnih bukev se ne more maševati. Ali brez starih „pušeljcev“ se lahko. H čemu je torej na oltarjih ta ropotija, ki ni za drugega, kaker za na ogenj? Proč ž njo iz hiše božje! In kar bo najboljše, vun iz cerkve sploh sè vsem ponarejenim cvetličjem. Tudi najlepše in najdražje se kmalu zamaže in zapraší, in potem je in ostane gerdo, ker se popolnoma ne osnaži nigdar več. Zmirom drugo pa se ne more kupovati; navadno katoliške cerkve niso tako bogate, kaker tiste imenitne gospe „dame“ in „gospice“, ki zmorejo za vsaki ples in balj novo obleko za toliko in toliko tisoč frankov. — Torej tudi glede na to, kar stane, moramo voliti za cerkveno olepševanje ne ponarejenega, temuč živo cvetličje, kaker nam ga po ljubeči skerbi človeški sam Bog daje.

Ali kaj počnemo po zimi, ko le šipe na oknih cveto in ivje po drevju? Ali naj pustimo na božični dan, na veliko noč in ob vseh velikih praznikih od vseh svetih do velike noči oltarje brez vsega cvetličnega nakita? — Res je to za živo cvetje hud čas, ali ne tako hud, kaker se zdi mnogim. Kedo ne pozna prelepe zimske cvetlice, ki se povsod nahaja po gozdih in rebréh? „kurji slep“ ji pravijo v mojem kraju, drugod menda „slepica“ ali „te-loh;“ znanstveno ime ji je „*Helleborus*“, Nemci pa jo imenujejo tudi „*Christblume*“ ali „*Weihnachtsrose*“ in mi bi ji mogli reči „božičnica“. To lepo cvetlico so vže davno vpeljali v gosposke verte, kjer so iz semena nasprotno oplojenih verst iz južno-vshodne Ev-

rope nastala različna plemena. Ako se kimavca meseca ta rastlina presadi v kahle ter v merzlo hišo ali nekurjeno kambro postavi, cvete o božiču in dalje gotovo in bogato.

Za božič si znajo preskerbeti cvetja celo preprosta kmetiška dekleta. Božena Nemcova, sloveča češka pisateljica, pripoveduje v povesti „Pohorská vesnice“, kako si tamkaj deklički na svete Barbore dan vrežejo višnjevo ali orešnjevo vejico, ki jo denó v vodo na gorko, najboljšo v hlev, kjer je najtopleje, vsak dan prilivajo frišne (pa ne merzle) vode in do božiča se razcvete.—Morebiti bi se dala podobno prisiliti k cvetu tudi mala sadna drevesca, ki jih imajo dandanašnji semtertje v kahlah vsajena. Tako dreveščece je, ko cvete, čudovito lepo, lepše kaker vsaki pušljec in vsaka druga cvetoča okenska rastlina.

Pa še mnoge druge razne rastline se dajo prignati, da cve-to, preden je njih pravi čas. To so umeli vže v starih časih, pa so tudi v resnici na tak način skerbeli za cerkvene slovesnosti ob zimskem času, kaker je očitno iz navedenih besed svetega Pavlina Nolanskega. Dandanašnji pa je tudi ta vmetalnost gotovo še na višji stopnji, ali vsaj več raznih cvetlic imamo, ki se dajo priganjati. Sem spadajo naj prej mnoge čebulove cvetlice: tulipe, hijacinte, narcise, zvončki, žafran in *amaryllis*. Nadalje mnoga zelišča, kaker razni igelci, vijolice, nageljni, vertne šmar-nice, veternice, razne zlatice (*ranunculus*), pritlična perunika (*Iris pumila*), zajčji mak (*Adonis vernalis*) itd. Mnogi cvetlični germi, ki na prostem rastejo, se dajo v posode vsajeni posebno lahko priganjati, mej njimi zlasti rože vertnice ali gartrože. V merzlem Sankt-Peterburgu imajo novembra in decembra meseca najlepših cvetočih gartrož, koliker jih kedo hoče. Ali, kajpada, neke vednosti in posebne priprave je treba k takemu priganjanju, zlasti tako zgodaj. Meseca svečana, ko ima sonce vže večo moč, se ta reč berž posreči tudi menj izvedenemu človeku.

Sicer pa imamo brez vsega tega lahko zadosti lepih cvetlic celo zimo. Pervič so neketere jesenske, ki cveto, ako se prav ravna ž njimi, vse tja do novega leta; tako krizantém (*Chrysanthemum*), znana lepa cvetlica, tako tudi sloveča, pa pri nas skorajda čisto neznana *Polyanthes tuberosa*. V Ameriki pridelujejo te morebiti najprijetniše in močnejše dišeče cvetlice cele njive. Tudi na Nemškem v velikih mestih tuberóze po zimi niso več redke prikazni.

Naposled je mnogo lepih ptujih rastlin, ki vže po natori po zimi cveto. Te se torej posebno priporočajo temu, ki hoče skrbeti za primerno cerkveno olepšavo ob velikih praznikih v pozimskem času. Naj jih tu nekoliko najlepših naštejemo in sicer, ker posebnih slovenskih imen nimajo, z imeni, ki so znana po vsem izobraženem svetu ter se rabijo nespremenjena v vseh do-
tičnih jezikih:

Abutilon, cvete krasno, po letu na prostem, po zimi v rastlinjaku ali v izbi.

Ageratum, lepa rastlina, ki cvete plavo, belo ali erdeče po letu in po zimi.

Alonsoa, bogato cvetoča rastlina z erdečim, erdeče rumenim ali belim cvetjem.

Amaryllis robusta (Tettaui), cvete celo zimo temno ognjeno-erdeče, za izbo ena najhvaležniših cvetlic.

Begonia Roezli, cvete v zmerno ogreti hiši celo zimo.

Begonia semperflorens, cvete celo leto.

Camelia japonica, znana plemenita cvetlica.

Cheiranthus incanus in *perpetuelle*, zimsko in velikocvetna cesarska levkója, cvete od jeseni na dalje celo zimo v raznih lepih barvah.

Cyclamen persicum, prekrasna rastlina, cvetlica perve verste, mej zimskimi ena najhvaležniših; cvete od začetka listopada pa do srede sušca meseca. Kupi naj se pri vertnarju jeseni.

Cypripedium insigne, cvete od grudna dalje, vender ne v posebno živih barvah; v izbi se dobro derži.

Echeveria retusa in *floribunda*, cveteti skoraj celo zimo.

Epiphyllum, pérnat kakt, izverstna rastlina za izbo, cvete prekrasno v raznih barvah.

Imatophyllum miniatum, imenuje se tudi *Clivia miniata*, ter je ena najizverstniših izbnih rastlin, vedno zelena, z velikim, goreče erdečim cvetjem; cvete bogato celo zimo.

Impatiens Sultani, nova, lepa cvetlica iz Zanzibara, cvete po letu in po zimi.

Libonia floribunda, izverstna zimsko cvetlica z erdečim cvetjem.

Myosotis disitiflora, najlepša, najbogatejša cvetoča nezabodka (*Vergissmeinnicht*) čiste nebno-plave barve; za zimo velike cene.

Pelargonium Madame Thibaut, cvete živo rožno erdeče, tudi

po zimi; prodaja, vsaj lani je ponujal ta pelargonium vertnartergovec Münzberger v Homótovu (Kommotau) na Češkem. Tudi *Pelargonium zonale* „Wonderfull“ in „kraljica Oljga Virtemberška“ cvete celo zimo.

Rondeletia brillantissima, zimska cvetlica s prekrasnim škeralastim cvetom.

Sparmania africana, izverstna, velika rastlina za izbo; daje po zimi cvetje za pušeljce.

Viburnum tinus, odlična zimska cvetlica.—

Še mnogo drugih bi mogli imenovati, ali tudi le to bo zadosti in več ko zadosti, da se prepriča, kedor hoče, kako prazen je izgovor, da po zimi ni dobiti natornih cvetlic. Pa s tem ne mislimo, da naj bi se kar naravnost nakupilo za naše cerkve vse tu imenovano. Naj kupi, gdor more, za prvič to ali ono, kar misli, da bi bilo najlepše; to si bo sčasoma sam pomnožil in zraven o priliki zopet kaj novega oskerbel; potem se mu ne bo bati, da za božič, za neomadežano spočetje, za tri kralje ne bo imel kaj postaviti na oltar.

Pa še druga pomoč je. Neketere poletne cvetlice namreč odrezane in posušene nič ne spremenijo svoje podobe in barve ter se dajo hraniti eno in več let v svoji prvotni lepoti. Iz takih cvetlic se napravijo pušeljci ravno tako lahko po zimi kaker po letu. Najlepše take cvetlice so te:

Acroclinium roseum, pésečna nemerljivka (immortella), v naj-novejšem času jako spopolnjena, temno rožno-erdeče barve, iz Teksasa doma.

Ammobium alatum, bela nemerljivka iz Avstralije.

Ammobium alatum grandiflorum, nova z velikim cvetjem.

Gomphrena globosa, nevmerjočnica, v raznih barvah, v naš namen jako primerna.

Helichrysum bracteatum nanum atrosanguineum, kervavo-erdeča slamnica.

Helichrysum compositum minimum flore pleno, mala slamnica, v rumeni barvi sploh znana, dobi pa se tudi v vseh drugih barvah.

Helichrysum monstrosus fl. pl., pitana velika slamnica, v vseh barvah in spremenih.

Helichrysum monstrosus nanum fl. pl., pritlična slamnica z velikim cvetjem.

Helipterum Sanfordi, prijetna, zlato rumena nemerljivka.

Statice Bonduelli, citronove barve.

Statice incana hybrida nana, raznih barev.

Statice sinuata, lepo plava.

Statice tartarica in *latifolia*, najboljša za suhe pušeljce.

Waitzia grandiflora, rumena nemerljivka z velikimi cvetovi.

Xeranthemum annuum, papirnica, poslednji čas različnih barev in lepo pitana.

Poleg tolikega števila cvetlic, ki se dajo shraniti za zimo v svoji prvotni lepoti, pač ni da bi mogli zagovarjati narejene iz pleha, platna in papirja. Komer je ljuba lepota hiše božje, naj si skuša torej teh neketere oskerbeti, in ko se razcveto, naj jih ob lepem, suhem vremenu poreže — pa z dolgimi reclji—ter na zraku v senci posuši. Ohranijo se potem, ako ne pride vlaga ali mokrota do njih, mnogo let. Ako bi se torej tudi primerilo katero zimo, da se ne bi dobilo nikakeršnega svežega cvetja, vender cerkev ne bi bila brez natornih cvetlic. Eden ali tudi več parov takih suhih šopov bi se postavilo mej razne zelene rastline in oltar bi bil opravljen času primerno zadosti lepo.

Imenujmo naposled še neketere take rastline, ki se lahko tudi ne cvetoče v kahlah stavijo na oltar. Take so: cedra, cipresa, lavor, mirta, pinija, *Thuya orientalis*, *Aucuba japonica*, *Euonymus foliis variegatis*, *Magnolia grandiflora*, *Yucca pendula*, *Yucca filamentosa* itd.

Tako smo povedali, za ketere cvetlice in rastline je treba skerbeti, da cerkvi ne zmanjka spodobnega lepotičja tudi v najhujšem zimskem času.

Ketere pa naj se rabijo spomlad, poletu in jesen?

Ketere koli, samo da so lepe in vredne te časti. To se zna, da morajo biti tudi primerno velike in ne preobčutljive, preslabotne. Mali červivec ima lepo „erdečo kapico“, muhič pa „erdeče hlače“, ali nihče ne bo deval tega plevela na oltar. Nasproti pa dela velika sončnica prevelik cvet, vsaj za naše navadne cerkve. Razni kakti silno lepo cveto, ali tudi silno naglo ocveteto, tako da bi se jih nikaker ne izplačalo gojiti za cerkvene potrebe. *Cactus (Cereus) grandiflorus* cvete celo le po noči. Tudi lepo dišeča čudežnica *Mirabilis Jalapa* odpira še le popoldne svoje cvetove in drugo jutro jih zopet zapira. Gdor ima za cerkev skerbeti, takih in podobnih cvetlic ne bo sadil. Kajpada, ako ima druge namene ali svoje zasebno veselje ž njimi, bodi mu privoščeno iz serca.

Ogled po katoliški cerkvi in njenih misijonih.

Rim. — Po skerbi in dolgoletnem trudu francoskih kapucinov je izešla proti koncu lanskega leta v Parizu prekrasna, dragocena knjiga o svetem očetu Frančišku z naslovom „Saint François d' Assise“. Knjiga je, kaker se popisuje, mojstersko delo tiskarske in raznih podobarskih vmetalnosti ter obsega poleg življenja Frančiškovega tudi več drugih spisov, ki se tičejo svetega očeta in njegovih redov. — 18. dan grudna meseca o polu dveh popoldne so kapucinski general in prokurator z dvema francoskima patroma kapucinoma to knjigo prebogato opravljeno poklonili svetemu očetu papežu, ki so jo sprejeli z velikim veseljem. Ob tej priliki so govorili omenjenim patrom mej drugim te spomina vredne besede:

Zveršili ste, preljubljeni sinovi, čudovito delo in v veselje in tolažbo nam bo brati vsak dan po nekoliko teh strani o svetem Frančišku. V tej knjigi ste nakopičili tolike in toliko lepote, da jih bomo komaj v enem letu mogli vse opaziti. Ali še večje bo naše občudovanje svetega Frančiška samega. Ljubiti v resnici tega serafinskega človeka smo se navadili iz očetovskih pogovorov od prve mladosti in na pomoč ga klicati v svojih potrebah, to je bila za nas navadna reč. In gotovo je še živ v nas sladki spomin poslednjega našega romanja na aljverenske gore. Zakaj, ko smo se odpravljali ter so se zbrali okoli nas redovniki tamkajšnjega častitljivega samostana, prisililo nas je neko nebeško navdihnjenje, da jim razodenemo najskrivniša čutila svojega serca do blaženega Frančiška. In tako nam je po milosti božji tekla beseda in s toliko močjo, da se je bratom milo storilo do jokanja in tudi mi smo morali prestat v nepripravljenem govoru, ker se nismo joka zderžati mogli, in prijemši za palico smo šli dolu do Bibjene in hvalili v sercu serafinskega moža. Ravno tako nebeško je bilo mogočno navdihnjenje, ki nas je priganjalo, berž ko smo bili povzdignjeni na najvišjo stopinjo v Cerkvi, da naj kličemo na pomoč Frančiška kaker patrona v toliko nesrečah in stiskah, in pokažemo, da je v njegovem tretjem redu prerodilna moč za kerščansko društvo.

Zato hočemo, preljubi sinovi, da se trudite sè vso močjo, da razširjate tretji red, kaker vstanovo, ki dela ljudi v resnici kristijane, ne le s terdilnimi predpisi v vodilu, ki smo ga vmerili današnjim potrebam, temuč tudi in mnogo bolj še po delu, da tako rečemo, nikavnem, to je po zveličavnih prepovedih, ki odganjajo duše od hudobe in napak, od gledališč in slabih družčin, od lišpa in čezmernih poželjivosti, od sovraštev in prepirov, ki so dostikrat vzrok in prilika padca.

Delajmo torej z blaženim Frančiškom. Človek, ki postane tretjerednik, postane pravi kristijan, in glejte, duša je rešena. Potem še eden in še eden in deset in tisoč in tako se počasi po tretjem redu razširjuje povsod prerodilna moč. Mnogo upamo od svetega Frančiška, mnogo zaupamo vvanj, ker ga mnogo na pomoč kličemo: *vsak dan* v resnici, preden stopimo k oltarju, izmolimo svojih dvajst očenašev, s češčenomarijo in čast Bogu. Tako je, tako je, sam papež izpolni vsak dan Serafinsko dolžnost tretjega reda.

Moravsko. — 14. dan svečana meseca, ko smertni dan svetega Cirila, in dalje cela osmina se je praznovala na Velegradu, kaker je bilo napovedano, z velikimi slovesnostmi. Škof brnški, dr. Bauer, je izdal ob tej priliki svoj postni pastirski list, iz katerega naj tu nekoliko besedic podamo svojim čislanim bravcem.

„Res je sicer“, tako piše škof v vvodu, „sveta vera, ki nam jo je sveti Ciril oznanjal z besedo in pismom, prišla nepoškodovana do nas ter je skozi vsa stoletja plemenitila in zveličevala naše predde; ali v naših dneh ji preti sovražnik, ki ga prejšnja stoletja v tej meri niso poznala, in po vsej verjetnosti mu moči le še vedno rastejo. Naša hvaležnost za milost svete vere ne bi bila popolna, ako ne bi pazili na tega sovražnika, ako ne bi skušali spoznati njegove nevarnosti in vstaviti se jim. Pomoček k razširjevanju svete vere, tiskarstvo, je postalo pomoček za pobijati sveto vero; in zato hočem, ljubljeni v Kristusu, o priliki prve osmine našega letošnjega milostnega leta sè vso močjo Vas svariti pred veri sovražnim, šege slabečim in kerščanskemu društvu pretečim tiskom.

Jezik, pisanje in tiskarstvo, ali, kaker krajše lahko pravimo, tisek, to so poglobitni pripomočki, ki ž njimi ljudje eden drugemu razodevajo svoje misli, želje in trude, kaj so skusili in kaj znajo, kaj se je zgodilo in kaj so premišljevale našli. Pri

poslednjih dveh, pismu in tiskarstvu tudi daljava ne dela nepremagljive ovire, celo po smerti dopovedovavca ne izgube svoje dopovedne moči.

Dobra knjiga, dober časnik je kaker dober prijatelj, o katerem pravi sveto pismo: „Dober prijatelj, je močna bramba in gdor ga je našel, je našel zaklad. Sè zvestim prijateljem se nič ne da primerjati in vrednosti njegove zvestobe niti zlato niti srebro ne odvaga. Zvest prijatelj je zdravilo življenja, in kateri se Boga boje, najdejo takega. Kedor se Boga boji, ta bo tudi dobrega prijatelja našel; zakaj, kakeršen je on, tak bo tudi prijatelj njegov“. O slabi knjigi, slabem časniku pa velja v polni meri, kar piše sveti Jakob, s pretresljivimi besedami o hudobnem jeziku: „Jezik je sicer majhina stvar, pa napravi velike reči. Glej, majhin ogenj, pa kako velik gozd zažge! Tudi jezik je ogenj, svet poln krivice. Jezik je tak mej našimi udi, da omaže celo telo in od rojstva užge naše življenje, ako je užgan od pekla. Zakaj, vse natore divjih zveri, ptičev, kač in drugih živali, se dajo vkrotiti človeški natori, jezika pa ne more vkrotiti nihče, nigdar trudno zlo je, polno morilnega strupa.“

Nadalje kaže pastirski list, kako tisti, ki slabe knjige in časopise kupujejo in bero, nasproti ravnaajo vsemu, kar vsak dan vsaj enkrat Boga prosijo v sedmih prošnjah Gospodove molitve. H koncu opominja škof svoje podložne ovčice, naj potemtakem zavernejo od sebe vse, kar bi moglo veri škodljivo biti in da jim ne bo manjkalo moči k temu, spominja na zaklade svete cerkve, ki so jih odperli sveti oče papež ob priliki velikih slovesnosti letošnjega leta.

Solun. V rojstnem mestu svetih apostelnov Cirila in Metoda, Solunu, je zdaj katoliški škof slovenskega obreda Lazar Mladenov. Kaker smo že lani povedali, živi on in njegova duhovščina, koliker je ima, v velikem pomanjkanju v vsakem oziru. Rad bi zidal cerkve, rad bi stavil šole, ali denarja ni in ni ga od kod vzeti. Letos je pač najprimerniši čas, da bi pomagali katoliški Sloveni temu najpotrebnišemu, slovenskemu misijonu ter ko spominik slovesne tisočletnice Metodove sezidali v Solunu veličastno slovensko škofijsko cerkev. S tem namenom se obrača škof Mladenov do brnskega škofa na Moravskem v pismu, ki ga tu po prestavi ljubljanskega „Slovenca“ podajemo čislanim bravcem:

Lazar Mladenov,

po božji in apostolske stolice milosti škof Satalski in apostoljski vikar v Macedoniji, prevzvišenemu gospodu škofu Brnske škofije pozdrav od G. N. Jezusa Kristusa.

Poročilo, preljubi brat, katero smo ravno kar sprejeli in katero naznanja, da misliš v nedolgem času v oni pokrajini z največo slavo slaviti smert svetega Metoda, nas napolnjuje s priserčno radostjo in nas čez mero tolaži. Saj ste nam častitljivi imeni sv. Cirila in Metoda predobro znani, pogosto se glasite iz naših ust in noč in dan navdajate naše serce. Kaker sta si ta dva sv. brata ko aposteljna dobrih Moravcev pridobila na Moravskem častno ime, tako sta v Solunu, kjer sta srečno zagledala luč sveta, navezala na-se vsa solunska serca s presladko vezjo ljubezni.

Ali govorimo naravnost: Macedonci in Bolgarji, ketere sta ona dva pripeljala iz teme zmote k luči resnice in jih živila s hrano prave vere, vsi ti jih imenujejo svoja aposteljna in ju ljubijo ko svoja roditelja. In za to prosita te dve oljiki in dve svetilnici, ki svetite pred Gospodom na zemlji, v neprestanih prošnjah in molitvah božje Jagnje, ki odjemlje grehe sveta, da bi se narodi, ki so po hudobiji zapeljive kače padli v pogubni razkol, zopet vernili v Kristusov očji hlev, ki so ga zapustili, in bi tako toliko prej bil en hlev in en Pastir.

In Gospod žetve je vslišal glas svojih sinov in zdaj se vračajo tisoči in tisoči Bolgarjev slobodno k svoji Materi, ki edina more otroke svojega naročja pripeljati v zavetje večne rešitve.

In ravno nedavno — na dan rojstva N. G. Jezusa Kristusa je rodila katoliška Mati (sv. cerkev) na naše veliko veselje zopet nove otroke, ki so pribežali v moje naročje, kaker ovčice k pastirju. Čast in slava bodi vsegamogočnemu Bogu! Nova bolgarska občina je poterкала na vrata katoliške cerkve, in da bo kmalu druga po njenem zgledu prestopila v pravo cerkev, terdno upam. Svita se nadalje prav velika nada, da se bodo v teku nekoliko let vsi Bolgarji, ki prebivajo v Macedoniji, kaker živi udje povernili k skrivnostnemu telesu Kristusovemu.

Ali kaka žalost! Solun, kamer hodijo Bolgarji po kupčijskih opravkih in kjer obiskujejo razkolniške cerkve, nima katoliško-bolgarske cerkve! In zato smo sklenili postaviti

tu cerkev na čast sv. Cirilu in Metodu, ketere pa, navzlic naši serčni želji ne moremo dodelati, ker nam manjka denarja. Tebe tedaj, ljubljeni brat, ki imaš posebno ljubezen in spoštovanje do sv. Cirila in Metoda, ponižno prosimo, da to veliko delo, čiger namen je čast božja, priporočiš ljubezni svojih vernih ovčic, da po svoje pripomorejo k tako blagemu namenu. V resnici, popolnoma opravičeno je, da postavimo sv. Cirilu in Metodu cerkev ondu, kjer sta najprej zagledala luč sveta in kjer sta preterpela toliko nadlog in darovala Bogu toliko molitve. In mar niso Bolgarji od njiju prejeli vere, slovstva in sploh vsega ga, kar je dobro in potrebno? Ali nista ta dva brata neprestano in priserčno ljubila tega naroda? Ali nista darovala svojega življenja njegovi omiki? In zato zahteva hvaležnost in pokorščina, da jih v cerkvi, katero mislimo njima na čast postaviti, na veke častimo in slavimo.

Poln vroče ljubezni do Moravcev je djal nekedaj Ciril svojemu bratu Metodu: „Spominjaj se, brat, dobrih Moravcev“. In zdaj zopet nagovarja Metod Moravce: „Spominjajte se svojih aposteljnov in postavite jima na onem mestu, kjer sta se rodila v njihovo čast cerkev. Spominjajte se bolgarskih narodov, ki imajo isto pismo, s katerim sta učila Moravce“. O, kè bi vse slavensko ljudstvo, kateremu si ti, ljubljeni brat, angeljska trobenta volje božje, o, kè bi slišalo to Metodovo prošnjo in s tem velikim činom pokazalo svojo vročo ljubezen do svojih blagovestnikov!

Terdna je naša nada, da bomo s pomočjo slavenskih narodov v kratkem položili temeljni kamen tej cerkvi. Bog daj, da bi mogli to že 6. aprila storiti, ko je zapustil sv. Metod ta svet, in tako s to novo cerkvijo duševno ponoviti v srcu vseh spomin svetih aposteljnov, spomin, ki bo na veke terpel.

Že naprej se Ti, ljubljeni brat, iz globočine svojega serca zahvaljujem, Ti želim blagoslova, milosti in vse dobro od Boga vsegamogočnega. Milost G. N. Jezusa Kristusa bodi z nami vsemi! Pozdrav.

V Solunu, v naši stolici dne 20. januarja leta Gospodovega 1885.

Lazar Mladenov,
Satski škof in apost. vikar
v Macedoniji.

„Slovenec“ je pripravljen sprejemati mile darove za cerkev sv. Cirila in Metoda v Solunu. Mi smo že lani priporočali misi-jon škofa Mladenovega in priporočamo ga zdaj vnovič, koliker le moremo. Darove zanj radi sprejemamo tudi mi ter jih bomo berž ko mogoče posredno ali neposredno odposlali na svoje mesto.

Rusko. — Ko je sedanji cesar ruski nastopil vlado, smo upali, da bo enkrat za vselej konec preganjanju zoper katoliško cerkev. Ali staremu grešniku se ni lahko tako naenkrat stano-vitno poboljšati. V poslednjem času se je to spet prav jasno pokazalo. Po svoji vkoreninjeni navadi je vlada proti vsej pra-vici v pregnanstvo poslala katoliškega škofa viljenskega, Karla Grinjeveckega (Hryniewiecki), ker je brez straha branil svojo cerkev in z gorečnostjo skerbela za duhovno dobro svoje črede. To je namreč jezilo carjevega namestnika ali gubernatorja Ko-hanovega; pritožil se je pri ministru notranjih zadev in malo dni nato pridejo k škofu neki policijski činovníki ter mu vele iti ž njimi v Sankt-Peterburg. — Kaker blisek se je razširila ta no-vica mej katoličani viljenskimi in tekli so kervavečega serca sè solzami v očeh, da vidijo še enkrat svojega vikšega pastirja; slutili so namreč, kaj ga čaka. Mej stražami na konju in peš se je pomikala kočija sè škofom proti železniški postaji. Tam se oberne vikši pastir k jokajočim množicam, jih spodbuja, naj terdni ostanejo v sveti veri ter potolaži sè svojim blagoslovom. Ko dojde v Peterburg, gre stanovat k ravnatelju katoliškega se-minarja, kjer čaka, dokler bi se mogel pokazati ministru notra-njih zadev, grofu Tolstemu, kaker mu je bilo rečeno. Ali grof Tolsti (Tolstoj) je prelomil zvestobo svetemu očetu papežu popa-čivši pogodbo, ki se je nedavno sklenila ž njimi — kaj bi ga bilo moglo pripraviti k temu, da bi bil deržal besedo škofu? Ne-kega dne, ob enajstih dopoldne, se prikaže knez Kantakuzen z enim činovnikom in dvema žandarma v grajanski obleki v stano-vanje ravnateljevo ter popraša po škofu. In ko ta pride, mu bere knez: „Njega veličanstvo cesar Vas je po mojem preponižnem nasvetu odstavil od uprave škofije viljenske ter Vam odločil za prebivanje mesto Jaroslav. Čast mi je to najvišjo voljo Vam na-znanjati, da ste ji pokorni. Minister notranjih zadev, grof Tol-sti“. — Ko je bilo prebrano to v resnici sramotno pismo, je škof oporekal sè vso odločnostjo. Knez pa se je vmeknil, pustivši straže, ki so napovedale škofu, da ima odpotovati v dveh urah.

V resnici je škof Grinjevecki v tem času stopil na vlak, ki ga je imel peljati v pregnanstvo. En žandarm ga je spremljal.—

Zahvala za vslišano molitev.

Iz Remšnika, 14. dec. 1884.

Tat je prišel neko noč meseca decembra v hram pri H. in je vso prazniško obleko dveh sester I. in R. s črevljiči vred, 37 gld. vrednosti, odnesel. Kot tretjerednici, ki ste toliko vslišanih prošenj v „Cvetju“ brali, se v molitvi tudi k sv. Antonu obrnete in eni pride na misel, ako se obleka nazaj dobi, da se mora v Cvetju razglasiti. Čudo! čez nekaj dni najdejo vso obleko in črevljiče pri križu blizu doma podverženo. Priserčno hvalo izrekajo torej Bogu in sv. Antonu.

I. K.

Od Sv. Petra blizu Maribora, 16. grudna 1884.

Jaz sem hudo zbolela, tako da sem mislila, da moram vmreti. In ta bolezen se je v nekaterih dneh tako pomnožila, posebno eno jutro mi je tako hudo bilo, da sem bitko jokala in sem mislila, da pred vmerjem ko dočakam, da me sè svetimi zakramenti previdijo in za smert pripravijo. Ker sem pa že na prošnjo svetega Antona večkrat vslišana bila, se tudi zdaj obrnem na Marijo in svetega Antona in prav milo prosim, da saj brez svetih zakramentov ne bi vmerla, in res, hvala Bogu, da sem vslišana bila in tudi bolezen je nekoliko ponehala. Ali čez nekatere dni se je k tej bolezni še druga, bolj nevarna pridružila, v kateri so rekli, da če se ji v kratkem nasproti ne pride, da moram vmreti. Tedaj porabim vsa zdravila, katera so mi svetovali, in ko vza mem zadnje, ga posebno priporočim Mariji in svetemu Antonu. In ko se začne drugi den Marijinega praznika, takrat so pokazale zdravila svojo moč. Marija je pomagala; moja prošnja in molitve veliko drugih, katerim sem se priporočila, so bile vslišane. Ker pa sem obljubila, da hočem to v „Cvetju“ naznaniti, izpolnim to svojo obljubo. Bogu bodi sto in tisočkrat hvala in zahvala za ljubo zdravje. Ljubi bravec, ne obupaj nigdar, če si bolen. Marija je zares zdravje bolnikov, sveti Anton pa je velik pomočnik v nadlogah našega življenja; le radi se njemu priporočujmo!

J. K.

Iz Lokovca, dne 19. decembra 1884.

Ko sem v „Cvetju“ bral o čudežih svetega Antona in svetega Frančiška, se tudi v meni ljubezen ogreje, da sem začel po njih prositi Boga za več darov in milosti. Mej temi razglašam samo eno. Od mladosti ali od pastirskega stanu sem imel navadno bolezen, namreč bod. Ta bolezen me je močno nadlegovala. Ako sem zjutro dolgo bil tešč, ali če sem pretežko delal, pa me je začelo bosti na desni strani spod reber. Preteklega meseca, namreč 28. novembra grem v kovačijo kovat cveke še prav zgodaj in tam delam dolgo zjutro tešč. Kadar pa pokosim, me začne bosti zopet. Delam težko in potem me martra še ta bolezen. Tedaj povzdignem roke in prosim svetega Jožefa, svetega Antona in svetega Frančiška, da naj mi odvzamejo to bolezen. In hvala Bogu, da res od tistega dne ne čutim več te grozne bolezni. Upam tedaj, da je moja prošnja vslišana.

J. Š.

Od Sv. Miklavža pri Lutomerskih Goricah.

Nam je eno živinče zbetežilo. Opoldan je še jelo, zvečer pa ni hotelo ničesar vzeti; pa tudi v njega nismo mogli ničesar vlti, ker je tako terdno zobe vkup držalo, da mu jih nismo mogli narazen spraviti. Posebno mati so bili žalostni zaradi tega. Jaz pa sem jim rekla, da naj se z velikim zaupanjem in z molitvijo obrnemo do svetega Antona Padovanskega; ker je že tolikim pomagal, tudi nas zapustil ne bo, ako je Božja volja. Jaz pa sem šla na samotni kraj v svojo hišico, sem pokleknila in nekoliko očenašev zmolila na čast sv. Antonu, sv. Frančišku in k naši ljubi Gospe presvetega serca s to obljubo, da, ako nam to živinče ozdravi, da hočem to po „Cvetju“ razglasiti. — Tudi po noči, ko sem se zbudila, sem prosila svetnika, naj nam pomaga. Komaj sem dneva pričakovala. Ko se zdani, grem nekoliko sè strahom gledat, ali je še živo. Pa mislila sem si zdaj še le: „O sveti Anton, ti mi moreš pokazati, ali je vslišana moja prošnja“. Kako se začudim, ko dveri odprem, kako je naenkrat vstalo! In ko mu jesti ponudim, je naenkrat začelo jesti. Jaz pa sem z veseljem hitela k starišem: „Hvala Bogu! je že dobro“. Zdaj pa svojo obljubo spolnujem v zahvalo Bogu, na čast naši ljubi Gospej, svetemu Antonu in svetemu Frančišku, ter opominjam vse bralce, da naj se radi zatekajo sè zaupanjem k tem mogočnim priprošnjikom.

U. H. tretjerednica.

Iz Slivnice pri Mariboru.

Mojo ženo so veliko krat zobje boleli. Eno noč so jo boleli vsi. Njeno veliko tarnjanje me je iz spanja zbudilo. Hitro jo poprašam: „Kaj pa ti je?“ in že mi skoro ni mogla odgovoriti. Samo toliko, da mi reče: „Vsi zobje me tako bolijo, da mi ni za obstati.“ In jaz sem ji rekel: „Kaj nama je tedaj za storiti? Veš kaj, svetega Antona podobico hočeva gori navezati.“ V temni noči okolu polu ene ure letim v cirkev po podobico svetega Antona. Ko sem ji podobico naproti nesel, jej je že boljše prihajalo. Ona vzame podobico v roke, jo poljubi, potem sva jo na lice navezala in je bilo v kratkem, kakor bi pihnil, celo boljše. Od tiste dobe je niso več boleli zobje.

Enkrat se mi je primerilo, da sem enemu imenitnemu gospodu eno reč prodal. V tem sem se pa prenaglil, kir se nisva dobro pogovorila, in sem si bil močno v strahejh, da ne bi tega častitega gospoda razžalil. Poprašujem za svet enega pa drugega gospoda. Eni so me potolažili, drugi pa zastrašili. V tej zadregi se obernem do angela varuha in do svetega Antona: „Pomagajta mi vidva, da se to brez vse zamere izide.“ Nato mi pa pride na misel, naj napravim en listek na tistega gospoda, noter v tisti listek pa denem podobico svetega Antona, in tako sem celo njemu izročil, naj vse to on poravna. In v kratkem je bilo vse poravnano. Tisti gospod so mi sami rekli smehljaje: „Kar si me ti razžalil, je podobica svetega Antona popravila“.

Zopet sem bil v eni telesni potrebi in sem iskal pomoči pri posvetnih gospodih, ali niso mi mogli pomagati. Tudi v tej stiski sem se na svetega Antona obrnil in mi je bilo hitro na drugi način polajšano.

F. M. cerkvenik.

V dušnih in telesnih potrebah sem se svetemu Antonu priporočala in vselej sem bila vslišana, za kar sem prosila. Enkrat sem imela na nogi veliko rano in me je zelo bolela. Mislila sem, da ne bo več boljše. Priporočila pa sem se Mariji na Ptujski gori in svetemu Antonu, in v kratkem mi je bilo boljši. Zopet me je po glavi tako močno tergalo, da sem celo oglušila; čula nisem več zvonov milega glasu, tudi ne skoro nobene besede; ali na prošnjo Marije na Ptujski gori in svetega Antona sem v kratkem ozdravela, hvala Bogu in svetemu Antonu! — Moj namen je bil za letos od „Cvetja“ odstopiti, zategadelj kir mi oči že nekoliko opešujejo, da ne vidim tako lahko brati, in sem si mislila: „Saj mi

nič ne pomaga, če ne morem brati“. Ali vest mi tega ni pripustila in mi ni dala miru; vedno me je notranji glas opominjal: „Hočeš zdaj od vsega dobrega odstopiti?“ Nisem mogla več mirno moliti. In tako sem se dala zopet v „Cvetje“ zapisati in na enkrat sem celo mirna postala. Zdaj pa ne odstopim več, kir sem spoznala, da je to bil glas opominjevanja Marije in svetega Antona, da ne smem odstopiti. Želim torej stanovitna ostati, ako mi bo sveti Anton še toliko pomagal, da vsako leto 70 kr. vkupaj spravim. Naj bo vse v čast Mariji, svetemu Francišku in svetemu Antonu, v zahvalo za prejete dobre dušne in telesne.

Neža K.

Iz Vranskega:

Bila sem v neki hudi sili. Kar mi pride na misel, da sem brala v „Cvetju“, kolikerim je že sveti Anton pomagal. Zatekla sem se tudi jaz polna zaupanja k Naši ljubi Gospej, svetemu Antonu in svetemu Jožefu, in res, hvala Bogu! kmalu sem bila vslušana, za kar se po obljubi priserčno zahvaljujem in v „Cvetju“ v v slavo in čast N. L. G., sv. Antona in sv. Jožefa naznanjam priporočevaje se še v prihodno priprošnjo.

Mica L.

Iz Žirovske fare na Kranjskem.

Bila sem hudo bolna. Nisem imela več upanja, da ozdravim. Začela sem opravljati devetdnevnic v čast sv. Antonu, in res, hvala Bogu in sv. Antonu! moja moitev ni bila zastoj, kmalu sem popolnoma ozdravela. Zdaj pa to razglašam v „Cvetji“ v zahvalo ljubemu svetemu Antonu.

A. M. tretjerednica.

Iz Trebanjske fare.

Bila sem bolna več let na čuden način. Po več tjednov nisem bila za nobeno delo in nobena jed mi ni dišala. Žalostna sem bila svojega stanja, to tem bolj, ker so zdravniki sami obupali nad menoj. — Brala sem pa v „Cvetji“ o čudodelniku svetem Antonu. To dá tudi meni pogum. Začnem opravljati devetdnevnic, se priporočim v ta namen tudi svojim tovarišicam, dam za eno sveto mašo na čast sv. Antonu — in glejte! moja bolezen je zginila; zopet sem za delo in jed mi zopet diši. — Obljubila sem bila, če bom vslušana, to tudi v „Cvetju“ naznaniti, kar slabotno zdaj storim klicaje: Tisočkrat bodi zahvaljen ljubi Bog in njegov veliki svetnik Anton Padovanski!

M. Š.

Iz Komende na Gorenjskem 22. jan. 1885.

Preteklo leto sem imela skozi 4 mesece silne bolečine v per-

sih. Rabila sem razna zdravila, toda brez vspeha. Naposled, ker sem v „Cvetju“ brala, da je Bog vže mnogim pomagal na priprošnjo svetega Antona Padovanskega, obernem se tudi jaz polna zaupanja do njega ter molim njemu na čast sleherni dan nekoliko očenašev in res sem zopet ozdravela. Ker sem obljubila vslišanje v „Cvetju“ razglasiti, bodi s tem hvaležno storjeno. M. K.

S ptujega:

Bila sem v veliki dušni stiski. Začela sem pa opravljati devetdnevnicu k naši ljubi Gospe presvetega Serca, priporočevala sem se tudi svetemu Jožefu, sv. Frančišku in sv. Antonu in obljubila, da hočem v „Cvetju“ naznaniti, ako bom vslišana in rešena. In vslišana sem bila prav kmalu, v začetku devetdnevnice. Tisočkrat hvala Mariji in svetnikom, ki sem jih prosila, za tako hitro pomoč. T. A.

S Primorskega, 10 svečana 1885.

Družina v veliki časni zadregi se je zaupljivo priporočala Bogu, Materi Božji, svetemu Antonu Padovanskemu in drugim svetnikom, in jaz sem obljubil, da hočem k časti božji in svetega Antona po „Cvetju“ razglasiti, ako bomo vslišani. In zares, komaj dva dni po moji obljubi nam je bilo zdatno pomagano, kar tukaj hvaležno razglašam. J. K.

Iz Dobja, 22. svečana 1885.

Dolžnost hvaležnosti me veže po „Cvetju“ naznaniti hitro ozdravljenje ene roke, katera mi je po vgrizenju ene domače živali tako hudo otekla, da sem se najhujšega bala. Zatečem se torej k Mariji Devici, svetemu Frančišku in svetemu Antonu v zaupljivi molitvi in z obljubo v „Cvetju“ naznaniti, in nato mi je roka kmalu ozdravela. Hvala Bogu, Mariji, svetemu Frančišku in svetemu Antonu! J. G. tretjerednica.

S Koroškega:

Bila sem leta 1884 v veliki stiski in ni mi bilo pomoči od nobene strani upati. V tej veliki stiski sem se z zaupanjem obernila do svetega Antona Padovanskega in sem opravljala devetdnevno pobožnost. Mislila sem, če je h božji časti in mojmu dušnemu zveličanju, mi bo Bog na priprošnjo svetega Antona pomagal iz te stiske, in glejte, naenkrat po tej pobožnosti je prišla pomoč po nepričakovanem potu. Jaz sem bila neizrečeno vesela in hvalim svetega Antona za tako čudovito pomoč.

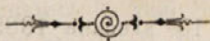
In enkrat sem bila prav zelo bolna. V glavi se mi je prav

huda bolečina naredila, tako da sem bila nekaj dni že skoraj brez pameti. Nič mi ni pomagalo. Zdaj se zatečem v molitvi k Mariji Devici, k svetemu Jožefu in svetemu Antonu in naenkrat je bila pomoč, v 2 urah sem bila zdrava.

Dvakrat sem zgubila neko reč, ki mi je bila prav ljuba. Trikrat sem zastonj iskala, potem pa sem zdihnila prav iz serca: „O sveti Anton, ti mi pa lahko prineseš to reč nazaj.“ In res, drugi dan je bila stvar doma na pripravnem kraju. Zato izrekam najpriserčnišo zahvalo Mariji Devici, svetemu Jožefu in svetemu Antonu.

H. Kr.

Od raznih drugih krajev so nam došle še mnoge zahvale, zlasti iz Ljubljane, iz Marburga, od Kobarida, iz Središča, iz Slivnice itd.

Priporočilo.

V pobožno molitev se priporočajo:

Č. P. Anastazij Ramovš † 28. svečana v Nazaretu na Štajerskem.

Tretjeredniea skupščine v Zagrebu Jozefa Marija Najdes † 18. julija 1884.

Neki duhovnik za zdravje oči; ravno tako neki drugi duhovnik.

Neki mladenič redovnik, ki ima biti posvečen za mašnika, da bi mu Bog dal ljubo zdravje in kar je treba, da bo mogel dolžnosti svojega stanu dobro opravljati.

Neka bolnica, ki ima vže kakih 20 let kerč v želodcu.

Neka pobožna deklica, ki je pa bolna na tem, da prihaja ob zdravo pamet.

Neki mladenič, da bi mu bil v zveličanje stan, v katerega ima vstopiti.

Bolna mati za ljubo zdravje k časti Naše ljube Gospe presvetega Serca; ravno tako sin za srečno zadnjo uro in milostljivo sodbo; družina za vse dušne in telesne potrebe k časti Naše ljube Gospe presvetega Serca, sv. Frančiška in sv. Antona Padovanskega.

